

KÖRBEÖLELNI A CSILLAGOS EGET

Körbeölelni a csillagos eget,
S ráfonni görbületére a télből,
Hogy tavasz jöjjön zöld ruhában végre,
Felszínre friss hal a mélyből.

Ezt szeretném csinálni ma,
S este visszanézni a napot,
Ha álomba ringatnak szürke percek,
Fejem alatt égszínkék gyapot.

ÚGY RINGATLAK

Szólongatlak, ha est lennél,
Tejút ködben térdepelnél,
Mintha csak az égig érnél,
A setét mellett ideférnél.

Terelgetlek, mint bárányom,
Ki egyedül járt éjszakákon,
Ülj le mellém, hogy kezed fogjam,
Amíg tűz ég, amíg lobban.

Dúdolgatok, úgy ringatlak,
Csendbe' ülnek, nem riadnak,
Melléd dőlnek, mint fény az estből,
Párafelhők lélegzetből.

Elaltatlak, későre jár,

Az ablakon túl indul a nyár,
Szempilládon siklik a szó,
Már csak a csend, csend hallható.

AHOL A JÉG AZ ÚR

Csilingelő jégzilánkok ringanak,
Még úszik a vízen az árnyék,
Betakargat hús kabáttal, de mégis,
Hattyúként visszaszállnék.

Valahol vadkacsák vízre mennek,
A part hallgat az ég alatt,
S mint naptündérek köré gyűlnek,
Órák, percek, pillanat.

A víz mélyén duruzsol, ki lomhán,
Hűvösre dermedt álmait várja,
Narfényben fürdik szomszédja már,
Ezüstre fagyott vízből: a járda.

TÉLI PART

Kihűlt partokon mélyedés tátong,
Napsátrak nyomát könnyen vitte a tél,
Vízmosta árkok mindenfelé,
Ködtől nehéz sóhaja remegő szél.

A kacsák úsznak, mégis, övök a tó,
Barnuló víztükörrre hajlanak zárt bodegák,
Emberek becsomagolva nagykabát mögött,
S beléjük karolnak télszínű csipkefák.

Délután lesz, mire a fagy alól felkelnek,
Mire a fehér újra zöld s életet kiált,
Kikötött hajókat verdes a cigaretta füstje,
Hol lassú horgászboton egy csali riszált.

Elmélkedni járunk a lassú olvadás partján,
A büfé mögött helyi vadkacsa banda,
Miénk minden vízcsepp órás belőle,
S miénk e másik, télies arca.

ÚJ TÁJAKON ÉLEK

Új tájakon élek,
Itt születnek verseim, itt jön velem a
hallgatás,
Reggelente ahogy a fűszálakhoz érek,
Elindul belőlem a lélekre hasadás.

Fellapozom régi könyvek lapjait is,
Nem túlozva a múlt okán,
S nézegetem hogyan él meg,
Lágy szellő itt a tű fokán.

Hogy tengődik száraz nappalokban,
Sok nagy gyökértelen óriás,
S mint iszik friss kegyelmet reggel tenyerén,
A harmatra csodálkozás.

Megyünk egyfele mind itt,
Merre a hegy dől s annak útjai,
De mégis más lesz bárhonnán nézem,
Jelenünk kopott lábú múltjai.

Hallgatni is másmilyen itt,
Pedig a beton is beszél a házakra nőtt,
Sokszor csak hallgatom, bár írnék,
De lehull a köd az ember előtt.

Kicsomagolja minden nappal önmagát,
Az ébredésre görbül a tér,
S mikor elveszem a milliárd újdonsága közt,
Vállad szuszogva elér.

Nézd, milyenek a fények,
Nem süpped szemünk fémországba, csak itt,
Kortyolva isszuk a néma ködből kivájt,
Éjnek tejút csillagait.

Nyugodt a zöld, de életet rejt a repedés,
Kivirágzik északi szél alatt, hogy éljen,
Apró virágok után mind egyszerre,
Száz magot megérlelt ölében.

Még szokom és gyönyörűre nézem,
Ezt a helyet, s a kert végi árnyakat,
Száz színe lép egyre közelebb honnét,
Ó te kert, te ház, most megáldalak!

HOLDFÉNYZOMÁNC

Ketten voltunk megint az éggel,
Épp átlapoztunk egy napot,
Csillagok kertjében tejút és por közt,
A hold átballagott.
Ezüstös hátoldalát gyakran néztem,
De most óriásra hirtelen nőtt,
S úgy vigyázza onnan az eget,
Mint lopott óra kései szeretőt.

Leselkedett a föld felé, rám,
Mintha azt kérdezné, miért bámulom,
De kettétörte e hanghullámot akkor,
A gyöngyház medalion.

Fény hidege karcolta pupillám,
Mintha rideg fémet öntene, olyannak láttam,
Olvasztott üvegbúra föld körül kering,
Nem várt látomásban.

VAN EGY BOLYGÓ

Kezdjük úgy, hogy van egy bolygó,
Négyszögletes és nem hasonló,
Semmi máshoz, amit ismerek,
Pedig ott is élnek emberek.

A bolygón mindig leng a szél,
Szárít, tisztít, bajt elűz,
Illatában tenger és méz,
Semmilyen vegyszer vagy bűz.

Állatok is élnek nagy békében,
Kinek lába, kinek szárnya van,
Segítik egymást, s az ember őket,
A titkos zöld birodalomban.

A bolygó végén a vaksötétben,
Energiamező s papír evő fák,
Láthatod, ha közelebb mész,
Hogy a szemetet pusztítják.

Itt szennyvizet iszik a szomjas kút,
S lábatlanul fut a lim-lom minden grammja,
Minden csepp zöld ebből éled,
Hogy mit eldobott más, ő befalja.

A csikkek és újságpapír,
Nem gurulnak hegybe itt,
Csak éjjel mikor más nem látja,
Őrzik alvók álmait.